

Η εγκατάλειψη από τους αγαπημένους

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μια από τις στιγμές που η ψυχή του ανθρώπου κατεβαίνει στον Άδη, είναι η συνειδητοποίηση πως το αγαπημένο μας πρόσωπο μάς εγκατέλειψε. Αυτή η εγκατάλειψη μπορεί να γίνει είτε με το βιολογικό του θάνατο είτε με την απόρριψή του. Όπως και να γίνει είναι θάνατος, χωρισμός.

Βέβαια, στην περίπτωση του βιολογικού θανάτου μένουν οι αγαθές αναμνήσεις, ενώ στην απόρριψη ο πόνος της καρδιάς – που δεν είναι μικρός. Μένει η πίκρα, το γιατί, που μόνο η υπομονή και η ταπείνωση θα γλυκάνουν τον πόνο και θα προχωρήσει ο άνθρωπος.

Οι μορφές εγκατάλειψης που σηματοδοτούν μορφές θανάτου μπορεί να είναι:

- **Των γονιών:** στους Ψαλμούς του Δαυΐδ διαβάζουμε «ο πατήρ μου και η μήτηρ μου εγκατέλειπόν με, ο δε Κύριος προσελάβετό μοι» (Ψαλ.26,10). Η εγκατάλειψη εδώ δεν είναι η φυσιολογική πορεία από την οικογένεια των γονιών στη δημιουργία της δικής μας οικογένειας, αλλά η αδιαφορία για τα προβλήματά μας. Αφού η έννοια των γονιών για τα παιδιά είναι φυσική κατάσταση, γίνεται κατανοητό πόσο πονεί η εγκατάλειψή της.
- **Των φίλων:** αν η φιλία στην εφηβεία και στη νεότητα υπερνικά την ανάγκη

της οικογένειας, είναι γιατί ο άνθρωπος χρειάζεται το άνοιγμα, την κοινωνικοποίηση, την ανάπτυξη. Η φιλία, ως μια δυνατή σχέση που αγγίζει όλες τις ηλικίες, γίνεται η άλλη γεύση ζωής. Γι' αυτό και η απόρριψη του φίλου γίνεται γεύση θανάτου. Μένεις μετέωρος σ' ένα «άφιλο» κόσμο, αναζητώντας κάπου να πιαστείς.

- **Των ερωτευμένων:** το δώρο του έρωτα, δοσμένο από το Θεό που αγαπά και αγαπιέται, ζωντανεύει τον άνθρωπο, του δίνει νόημα ζωής, του δείχνει την ομορφιά της και τον κάνει χαρούμενο. Η απόρριψη του αγαπημένου φέρνει τη θλίψη, το σκοτάδι της ζωής, την εμπειρία του θανάτου.
- Είναι για τον **πνευματικό πατέρα**, μια άλλη μορφή εγκατάλειψης, εκείνων των πνευματικών παιδιών που τα λόγια και τα έργα τους βεβαιώνουν την πιστότητά τους. Ο πόνος δεν προέρχεται από το ότι «χάσαμε οπαδούς», αλλά από τη συνειδητοποίηση πως η ασωτία κυριαρχεί στην ύπαρξη των αγαπημένων, για τους οποίους έκλαψες, πόνεσες, προσευχήθηκες, έδωσες την καρδιά σου πασχίζοντας να «μορφωθεί» ο Χριστός μέσα τους.

Αν «πίσω από κάθε πόνο στέκει ένα δικό μας λάθος» (Αριστοτέλης), τότε η εγκατάλειψη μπορεί να μας οδηγήσει στην αυτογνωσία που ωριμάζει και προσγειώνει στην πραγματικότητα του εαυτού μας.

Αν «τίποτα τυχαίο δεν υπάρχει στη ζωή μας», τότε η αποδοχή των γεγονότων που πονούν, μας δείχνει τη νέα ζωή που αρχίζει ν' ανατέλλει στην πορεία μας.

Αν ο δικός μας Θεός πέρασε τον πόνο της εγκατάλειψης από αυτούς που αγάπησεν «έως τέλους», ακόμα κι από τον ουράνιο Πατέρα Του, τότε έχουμε ένα σύντροφο δυνατό την ώρα του δικού μας πόνου από την εγκατάλειψη των αγαπημένων μας.

Αν ο πόνος από την εγκατάλειψη προηγήθηκε του Σταυρού, κι αν ο Σταυρός του Χριστού προηγήθηκε της Ανάστασής Του, είναι σίγουρο πως κι ο δικός μας πόνος από την εγκατάλειψη των αγαπημένων, που δείχνει ένα σταυρό, θα φέρει την προσωπική μας ανάσταση, αν «ακολουθήσουμε τοις ίχνεσιν Αυτού, του Χριστού».

Τελικά, τα όποια θλιβερά γεγονότα που βρίσκουμε απρόσμενα και ξαφνικά στην πορεία μας, γίνονται μέσα για να γνωρίσουμε την αδυναμία μας και τη δύναμη του Θεού μας. Για να μάθουμε πως κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να θεοποιείται κι άρα να στηριζόμαστε απόλυτα. Κι έτσι να γνωρίσουμε τη δύναμη που πηγάζει από το Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού, ώστε να γίνεται για μας πηγή ζωής.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com